

λείτο Θεόδωρος, ἡ δὲ μήτηρ Ἄννα, οἵτινες γεννήσαντες αὐτὸν ἐπωνόμασαν Ἰωάννην, εἰς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα· καὶ ὅταν ἤρξησε, τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ ἱερά γράμματα, καὶ ἔμαθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν πολλὰ μαθήματα ὡς γνωστικὸς φύσει, καὶ ἀπὸ θείαν ἐτι χάριν φωτισθεῖς· ὅτι προβλέπων ὁ Κύριος, τὴν μέλλουσαν ἀρετὴν τοῦ παιδός, τὸν ἐφώτισεν· ὅθεν ἀναγινώσκων τὰς Γραφὰς συγνάκεις, κατεφρόνει τὰ παρόντα ἀγαθὰ, ὡς φθειρόμενα καὶ μάταια, καὶ ἐπεθύμει τὰ ἀληθινὰ καὶ αἰώνια. Οἱ δὲ γονεῖς του βλέποντες τὴν πολλὴν εὐλάβειαν ὅπου εἶχεν ὁ νέος, καὶ πῶς ἐπεπόθει νὰ γένη Μοναχός, τὸν ἠβράδωνίασαν καὶ μὴ θέλοντα, διὰ τί εἶχον πόθον νὰ ἰδοῦν κληρονομίαν ἀπὸ λόγου του, ἀλλ' ὁ καλὸς νεανίας, πρὶν νὰ τὸν εὐλογήσουν, ἔφυγεν ὡς σοφώτατος, κρυφὰ τῶν γονέων του, καὶ καθὼς ἦτον κρυμμένος παράμερα, ἤκουσε φωνὴν ἄνωθεν, καὶ τοῦ λέγει· φύγε ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου, νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν τόπον ὅπου σοῦ δεῖξω πρὸς σωτηρίαν σου. Ὑπακούσας οὖν τῷ καλέσαντι, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καὶ εὕρισκων ἕνα ἐνάρετον ἄνδρα, ἐπῆγαν μαζί εἰς τὸν Ὀλυμπον. Τοῦτο τὸ ὄρος εἶναι σιμὰ εἰς τὴν Προῦσαν, τόπος διὰ ἐριμῆτας ἀρμόδιος, καὶ ἔχει πολλὰ κελλία παλαιόθεν, καὶ μοναστήρια. Ἐκεῖ γοῦν εὕρισκων ἕνα δούλον τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ἡλικίαν γέροντα, μαθηματικὸν εἰς τὰ γράμματα, ἔμπειρον εἰς τὰ θεῖα βάθη τοῦ πνεύματος καὶ πολλὰ ἐνάρετον, ἔγινε μαθητὴς του· ὅς τις κουρεύσας αὐτὸν, ἐνέδυσσε καλογερικὰ φορέματα, ἐπονομάσας αὐτὸν Χριστόδουλον, ὡς Θεοῦ δούλον γνησιώτατον, καὶ τὸν ἐδίδασκε κάθε ὥραν, τὴν ἀκρίθειαν τῆς μοναδικῆς πολιτείας ὡς πρακτικώτατον· τὸν ὅποιον ἐμιμεῖτο ὁ νέος ὅσον ἐδύνατο, βασανίζων τὴν σάρκα, μὲ νηστείας, ἀγρυπνίας, ὄλην τὴν νύκτα εὐχόμενος, καὶ ὁμολογῶν τὸν Θεόν· καὶ μετὰ τρεῖς χρόνους ἐτελεύτησεν ὁ γέροντάς του, ὅθεν ἔμεινεν ὁ νέος περίλυπος, τὴν ἐρημίαν καὶ μόνωσιν ὀδυρόμενος· καὶ φοβούμενος μήπως καὶ ὑπάγουν οἱ γονεῖς του καὶ τὸν ἐπάρουν μὲ κολακείας, ἢ καὶ βιαίως, ὡς καὶ πρότερον ὅπου τὸν ἠβράδωνίασαν μὴ θέλοντα, ἔφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην νὰ προσκυνήτῃ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τὰ Λεῖψανα, οἱ ὅποιοι ἐφάνησαν εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ τοῦ εἶπον ὅσα ἐμελλον νὰ τοῦ συνέβουν ὕστερα, καὶ τὸν ἐπαρακίνησαν νὰ ὑπομείνῃ τοὺς πειρασμοὺς ὅπου τοῦ ἔλθουν, διὰ νὰ λάβῃ τὸν στέφανον τῆς ἀνταποδόσεως.

Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ νέος ἐχάρη, καὶ ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Ῥώμην ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ προσκυνήσας ὅλους τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἐρημον ὅπου ἦσαν τὰ ἀσκητήρια. Ἦτον δὲ τότε χρόνον εἰκοσι πέντε, καὶ στοχαζόμενος ὄλα, ἔμεινεν εἰς ἕνα Μοναστήριον, ὑποτασσόμενος εἰς ὄλας τὰς χρείας τῶν Ἀδελφῶν, ὡς ἔπρεπε, προκόπτων καθ' ἐκάστην εἰς τὰ ἔνθεα κατορθώματα· ἀγρύπνια ὄλην τὴν νύκτα, ἔκοπτεν ὄλα τῆς γαστρὸς τὰ θελήματα, κρασί δὲν ἔπινε, οὔτε ἔτρωγεν ἄρτυμα, ἀλλὰ μόνον ψωμί καὶ νερὸν, καὶ ἀπλῶς ὄλα τὰ σωματικὰ ἀπηνήθη θελήματα ὁ Τρισμακάριος. Ὅθεν ὁ μισόκαλος δαίμων, μὴν ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τόσῃ ἀρετῇ εἰς ἕνα νέον, ἐπαρακίνησε τοὺς